

Радећи посао судије Окружног суда у Бањалуци имао сам прилику, а многи би рекли неприлику, да разоткријем суштину криминалног владања високих представника у БиХ, од 1997. године па све до данас

Та суштина се, што нико прије мене није рекао овдашњој јавности, огледа у томе да у правном погледу не постоји ниједан акт који овлашћује високог представника да у БиХ намеће уставе и законе, нити постоји било који правни акт на свијету у којем би писало да високи представник може да смјењује људе или да предузима било које друге радње и мјере које представљају акте власти, односно прерогативе који припадају искључиво органима државне власти.

Пошто не постоји такво овлашћење за високог представника, онда ни судије у БиХ немају право да оно што високи представник назове својим законом примјењују приликом судијског одлучивања нити да на основу тог неправда суде и пресуђују овдашњим људима

Пошто не постоји такво овлашћење за високог представника, онда ни судије у БиХ немају право да оно што високи представник назове својим законом примјењују приликом судијског одлучивања нити да на основу тог неправда суде и пресуђују овдашњим људима.

Али има у свему томе још један детаљ о којем до сада није било ријечи, а веома је важан за потпуно разумијевање криминала охаеризма у БиХ. Он се не види тако јасно, јер се крије између редова текста Бонских закључака које је у децембру 1997. године усвојио тзв. Савјет за примјену мира у БиХ, тијело чије постојање није прописано ниједним извором права на свијету, баш као што је случај и са тзв. законима и другим актима

насиља противправно наметнутих од стране високих представника у БиХ, који ниједним прописом нису прописани као право високих представника.

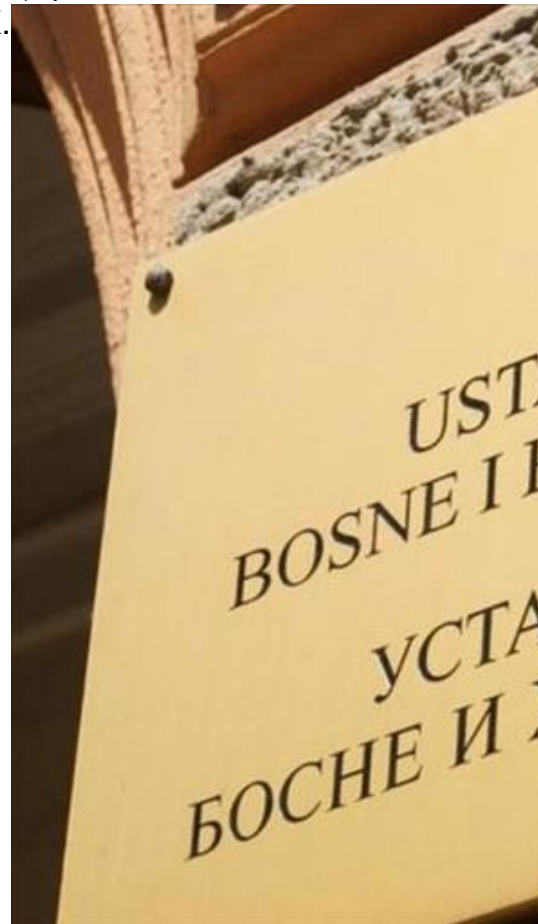
Написано у ОХР-у

Том одлуком из 2000. године Уставни суд БиХ је себе претворио у уставотворца, противправно створивши своју норму, какве нема у Уставу БиХ па је на основу те своје норме пресудио да конститутивност народа наводно не постоји само на нивоу заједничких институција БиХ, већ да мора постојати и у институцијама ентитета

Е, али да би се разумјела суштина тог детаља, прво ћу вам испричати нешто што ми је прије седам година испричао један домаћи судија који је, прије него што је именован за судију у БиХ, био службеник Канцеларије ОХР-а и као правник те канцеларије је имао увид у многе важне ствари, па тако и у ову која слиједи у наставку. Дакле, прије седам година ја и та особа водили смо разговор о оној фамозној одлуци Уставног суда БиХ о тзв. конститутивности народа у БиХ. Том одлуком из 2000. године Уставни суд БиХ је себе претворио у уставотворца, противправно створивши своју норму, какве нема у Уставу БиХ па је на основу те своје норме пресудио да конститутивност народа наводно не постоји само на нивоу заједничких институција БиХ, већ да мора постојати и у институцијама ентитета. На основу тог неправда Уставног суда БиХ, данас, рецимо, имамо Вијеће народа Републике Српске, као институцију створену супротно Уставу БиХ. Јер, у Уставу БиХ (члан 9. став 3), рекох ја тој особи у нашем разговору прије седам година, једино за заједничке институције БиХ, а не и институције ентитета, пише да функционери који буду именовани у те заједничке институције одражавају састав народа у БиХ. Према томе, из ове једине уставне одредбе, рекох ја даље истој особи, толико је јасно да конститутивност народа као уставно право и обавеза постоји само на нивоу БиХ, па зато у Уставу БиХ и пише да у Предсједништву БиХ, Парламенту БиХ,

Пише: Милан Благојевић
уторак, 05 октобар 2021 11:29

Савјету министара, Централној банци и Уставном суду БиХ (а не и у институцијама ентитета) имамо представнике из конститутивних народа БиХ (Срба, Бошњака и Хрвата), односно представнике из Републике Српске и ФБиХ.

Кад сам тој особи предочио ове чињенице, она ми рече: “Е мој Милане, та одлука Уставног суда БиХ је написана у ОХР-у”. Ништа више ми не рече, нити сам ја након тога постављао даља питања. Није ни требало, било би сувишно, јер је све речено у оних пар цитираних ријечи.

Оне су важне и за оно што представља детаљ у овом тексту, о којем до сада није било ријечи. Већ сам разоткрио, као судија Окружног суда у Бањалуци у мојој пресуди број 11 0 У 026913 20 У од 11.2.2021. године, да високи представник “нема право (ни према домаћем, а ни према међународном праву) да се позива на било које закључке наведене Конференције (па ни на закључке те Конференције из Бона 1997. године нити на закључке и декларације управног одбора те Конференције), јер такво право за ту Конференцију није прописано ниједним правним извором унутрашњег и међународног права. Штавише, постојање те Конференције није ни прописано Дејтонским мировним споразумом, нити другим међународним уговором, као ни било којим актом Савјета безбједности или других органа Уједињених нација”.

Поред тога, чак ни у противправним Бонским закључцима из 1997. године није речено да високи представник може наметати законе у БиХ нити је речено да његове одлуке и мјере имају или да могу имати правну снагу устава и закона

Поред тога, чак ни у противправним Бонским закључцима из 1997. године није речено да високи представник може наметати законе у БиХ нити је речено да његове одлуке и мјере имају или да могу имати правну снагу устава и закона. Државе чланице тог фантомског савјета (САД, Велика Британија, Канада и друге државе) знале су да би, ако у тим закључцима напишу ријечи устав или закон, тиме еклатантно повриједиле Повељу Уједињених нација и забрану из те повеље свакој држави да се мијеша у унутрашња питања суверене државе. А мијешали би се уколико би у Бонским закључцима написали да ОХР може наметати уставне или законске одредбе у БиХ, јер је то суверено право само надлежних институција државе, а не високог представника као појединца. Знале су државе чланице тзв. савјета за примјену мира у БиХ и да би, да су којим случајем икада (а нису никада) написале да ОХР може наметати законе, тиме повриједиле и члан 10. Европске конвенције о заштити људских права, јер тај члан прописује да се ограничења слободе изражавања мисли које има у виду Конвенција, могу прописати само законом институција државе, а ОХР није институција државе.

Криминал

При томе је у сваком од њих, па и у посљедњем тзв. “закону о забрани негирања геноцида” који је 23. јула 2021. године наметнуо Валентин Инцко, високи представник износио да му то наводно омогућује тачка XI2. Бонских закључака из 1997. године, иако, како је претходно показано, Бонски закључци не пружају основ за то. Због тога се ради о истинској лажи и изопачености којима су прибјегавали високи представници у БиХ како би прикрили сопствени криминал

Ове чињенице су најважније за правилно разумијевање комплетног криминала који стоји у позадини Бонских закључака 1997. године, али и за криминал охаеризма, односно високих представника у БиХ и криминогених структура Канцеларије ОХР-а. Наиме, из тих чињеница се сасвим поуздано може закључити да су не само државе чланице тзв. Савјета за примјену мира у БиХ, већ и криминогене структуре ОХР-а које су припремале текст Бонских закључака, као што су припремале и наведену одлуку Уставног суда БиХ

Пише: Милан Благојевић
уторак, 05 октобар 2021 11:29

о конститутивности народа, биле свјесне да чак ни фантомски савјет за примјену мира у БиХ не може себи дозволити луксуз да у својим закључцима употрејеби ријеч закон као овлашћење за високог представника, баш као што су те исте криминогене структуре ОХР-а знале и да конститутивност народа као уставно право и обавеза постоји само на нивоу БиХ, а не и на нивоу ентитета. Када су се сусрели са овим необоривим и за њих поразним чињеницама и доказима, онда су те криминогене структуре ОХР-а смислиле да се у Бонским закључцима 1997. године напишу ријечи “обавезујуће одлуке и мјере” и да ће им то наводно бити довољно да послуже тога они, дакле та криминогена структура Канцеларије ОХР-а и високи представници лично, те ријечи тумаче тако да наводно значе и могућност да високи представник у БиХ намеће уставне амандмане и законе. Међутим, превидјели су да ријечи “одлука” и “привремена мјера” никада не могу имати значење устава нити закона.

Ето, то је тај још један детаљ о којем до сада није било ријечи. Он је ништа друго до изопачени наум криминогених структура Канцеларије ОХР-а и најбољи доказ постојања криминала охаеризма. Јер, то није остало само на нивоу изопачености њихових мозгова него је тај њихов наум много пута и реализован, наметањем бројних уставних амандмана

Пише: Милан Благојевић
уторак, 05 октобар 2021 11:29

и закона високих представника у БиХ. При томе је у сваком од њих, па и у посљедњем тзв. “закону о забрани негирања геноцида” који је 23. јула 2021. године наметнуо Валентин Инцко, високи представник износио да му то наводно омогућује тачка XI2. Бонских закључака из 1997. године, иако, како је претходно показано, Бонски закључци не пружају основ за то. Због тога се ради о истинској лажи и изопачености којима су прибјегавали високи представници у БиХ како би прикрили сопствени криминал.

(Аутор је редовни професор уставног права из Бањалуке)